

I L O N A
A N D R E W S

KROON
VAN
VUUR

HIDDEN LEGACY SERIE
DEEL 1

VERTAALD DOOR JASPER VELZEBOER

AMSTERDAM · ANTWERPEN

In 1863, in een wereld die niet zo heel veel verschilt van de onze, ontdekten Europese wetenschappers het Osiris-serum, dat de magische talenten van mensen naar boven haalde. Die talenten waren er in allerlei soorten. Sommige mensen kregen macht over dieren, anderen leerden om van kilometers afstand water op te sporen, en weer anderen ontdekten dat ze met hun handen bliksemschichten konden afschieten op hun vijanden. Het serum verspreidde zich over de hele wereld. Soldaten kregen het toegediend in de hoop dat legers er nog dodelijker van werden. De aristocratie, die in verval was, probeerde er de macht mee te behouden. De rijken kochten het omdat ze nog rijker wilden worden.

Uiteindelijk beseftte men dat het consequenties had als je normale mensen bijna goddelijke vermogens gaf. Het serum werd veilig opgeborgen, maar het was al te laat. Ouders gaven hun magische krachten door aan hun kinderen, waardoor de wereld nooit meer hetzelfde zou zijn. Binnen enkele tientallen jaren veranderde de toekomst van hele landen dramatisch. Groepen die vroeger trouwden om status, geld en macht deden dat voortaan om magische redenen, omdat je met krachtige magie alles kon krijgen wat je wilde.

Nu, anderhalve eeuw later, zijn de families met sterke magie uitgegroeid tot dynastieën. Die families – Huizen, noemen ze zichzelf – bezitten grote bedrijven, zijn de baas over territoria binnen steden en zetten de politiek naar hun hand. Ze hebben hun eigen privilègers en vechten onderling conflicten uit,

vaak met dodelijke afloop. Hoe meer magie je in deze wereld hebt, hoe machtiger, rijker en vooraanstaander je kunt worden. Sommige talenten hebben een vernietigend effect, andere zijn subtieler. Maar een magiër moet je nooit onderschatten.

PROLOOG

‘Ik kan het je niet laten doen. Echt niet. Kelly, die kerel is gestoord.’

Kelly Waller raakte de hand van haar man aan, want ze had geruststelling nodig. Hij liet het stuur los en gaf haar vingers een kneepje. Raar dat een aanraking zo intiem kan voelen, dacht ze. Deze momenten van lichamelijk contact, waarachter twintig jaar lief en leed schuilging, waren gedurende de helse achtereertig uur die ze achter de rug had een reddingsboei voor haar geweest. Zonder zou ze het op een schreeuwen hebben gezet.

‘Hij zal me heus niets aandoen. We zijn familie.’

‘Je hebt zelf gezegd dat hij zijn familie haat.’

‘Ik moet het proberen,’ zei ze. ‘Anders maken ze onze jongen dood.’

Tom staarde met glazige ogen voor zich uit en manoeuvreerde de auto over de bochtige oprijlaan. Oude Texaanse eiken spreidden hun brede bladerdek uit over het gazon, dat bespikkeld was met gele paardenbloemen en roze teunisbloemen. Connor onderhield het landgoed slecht. Zijn vader zou dat onkruid hebben laten verdelgen...

Haar buik voelde onrustig. Een deel van haar wilde het liefst terugreizen in de tijd om de afgelopen twee dagen op de een of andere manier ongedaan te maken. Een ander deel wilde rechtsomkeert maken. Te laat, dacht ze bij zichzelf. Te laat voor spijt en ‘wat als’. Ze moest de realiteit onder ogen zien, hoe angstaanjagend die ook was. Ze moest doen wat een moeder deed.

De oprit kwam uit bij een hoge gestuukte muur. Ze speurde haar geheugen af. Zestien jaar was lang, maar ze wist zeker dat die muur daar vroeger niet had gestaan.

Er zat een boogvormige poort in de muur, die afgesloten was met een gietijzeren hek. Nu ging het gebeuren. Geen weg terug. Als Connor haar dood wilde hebben, zou het beetje magie dat ze bezat niet genoeg zijn om hem tegen te houden.

Connor was het product van drie generaties zorgvuldig gearrangeerde huwelijken die de connecties en magie van de familie moesten vergroten. De bedoeling was dat hij zich tot een waardig erfgenaam van het fortuin van Huis Rogan zou ontoppen. Net zoals zijzelf was hij niet dat waarop zijn ouders gehoopt hadden.

Tom zette de auto stil. ‘Je hoeft dit niet te doen.’

‘Jawel.’ De beklemming die ze al de hele tijd voelde overviel haar nu in volle hevigheid, en er kwam een golf paniek opzetten. Haar handen trilden. Ze slikte en schraapte haar keel. ‘Het kan niet anders.’

‘Laat me dan tenminste meekomen.’

‘Nee. Mij kent hij. Jou zou hij misschien als een bedreiging zien.’ Ze slikte opnieuw, maar het beklemmende gevoel in haar keel ging niet weg. Of Connor gedachten kon lezen was haar nooit echt duidelijk geworden, maar emoties pikte hij altijd op. Ongetwijfeld werden ze op dit moment in de gaten gehouden en afgeluisterd. ‘Tom, ik denk niet dat het verkeerd zal gaan. Maar als dat wel gebeurt, als je me niet naar buiten ziet komen, dan wil ik dat je wegrijdt. Ga dan naar huis om voor de kinderen te zorgen. In het kastje boven het bureautje in de keuken vind je een blauwe map. Op de tweede plank. Daar zitten de papieren van onze levensverzekering in, en het testament...’

Tom startte de motor weer. ‘Oké, genoeg. We gaan terug. We handelen het zelf wel af.’

Ze gooide het portier open, sprong uit de auto en haastte zich naar de poort. Haar hakken klikten op het asfalt.

‘Kelly!’ riep hij haar na. ‘Niet doen!’

Ze moest zichzelf dwingen om de ijzeren spijlen aan te raken. ‘Ik ben het, Kelly. Connor, laat me alsjeblieft binnen.’

Het hek schoof open. Kelly rechte haar rug en stapte erdoorheen. Achter haar sloot het zich weer. Ze liep onder de boog door en volgde een stenen pad dat door een pittoresk bosje van eiken, judasbomen en laurierbomen kronkelde. Toen het pad een bocht maakte, bleef ze ineens doodstil staan.

Het gigantische koloniale huis met zijn witte muren en gedistingeerde zuilengalerijen was verdwenen. In plaats daarvan stond er nu een landhuis van twee verdiepingen in mediterrane stijl, met roomkleurige muren en een donkerrood dak. Waren ze soms het verkeerde landgoed op gereden?

‘Waar is het huis?’ fluisterde ze.

‘Dat heb ik gesloopt.’

Kelly keek opzij. Hij stond vlak naast haar. Van vroeger herinnerde ze zich een smalle jongen met sprekende lichtblauwe ogen, maar nu, zestien jaar later, torende hij boven haar uit. Zijn haar, dat kastanjebruin was geweest, was donkerder geworden, bijna zwart. Zijn ooit spichtige gezicht had een krachtige kaaklijn en harde, mannelijke trekken gekregen. Hij was een heel knappe man geworden. Dit gezicht, dat macht uitstraalde, streng maar met bijna iets koninklijks... het was het soort gezicht dat gehoorzaamheid afdwong. Met zo’n gezicht kon je de wereld naar je hand zetten.

Kelly keek hem in de ogen en had daar meteen spijt van. Zijn prachtige blauwe irissen waren in de loop der jaren ijzig geworden. Ze kon iets van de kracht zien die erachter schuilging, als een woeste, kolkende rivier vlak onder het oppervlak. Een overrompelende, angstaanjagende kracht die geweld en vernietiging beloofde, maar ingetoomd werd door een ijzeren wil. Er ging een rilling over haar rug, helemaal van haar nek naar onderen.

Ze moest iets zeggen. Wat dan ook.

‘Goeie god, Connor, dat was een huis van tien miljoen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het luchtte op. Wil je een kopje koffie?’

‘Graag. Dank je wel.’

Hij ging haar voor naar binnen, de hal in en toen een houten trap op met een versierde ijzeren balustrade naar een overdekt balkon. Licht overdonderd liep ze achter hem aan, en toen ze zich op een zachte stoel liet zakken, beseftte ze dat ze nauwelijks iets had meegekregen van de omgeving. Het was allemaal in een waas voorbijgetrokken. Achter de balkonreling zag ze een uitgestrekte boomgaard, met bomen omzoomde vijvers en een liefelijk beekje. Aan de horizon glooiden blauwige heuvels, als verre golven.

Ze rook koffie. Connor stond met zijn rug naar haar toe te wachten tot de espressomachine hun kopjes gevuld had.

Laat zien dat je iets met hem gemeen hebt. Herinner hem eraan wie je bent.

‘Waar is de schommel?’ vroeg ze. Dat was altijd het favoriete plekje van de Rogan-kinderen geweest. Het was waar hij haar om advies had gevraagd toen hij nog een jongetje van twaalf was en zij de coole oudere nicht Kelly, twintig jaar oud en een bron van wijsheid over alles wat met tieners te maken had.

‘Die staat er nog. De eiken zijn groter, dus je ziet hem niet vanaf het balkon.’ Connor draaide zich om, zette haar kopje voor haar neer en ging zelf ook zitten.

‘Er was een tijd dat je de kopjes hierheen had laten zweven,’ zei ze.

‘Ik speel geen spelletjes meer. Of tenminste niet het soort spelletjes dat jij je herinnert van vroeger. Waarom ben je hier?’

Ze brandde bijna haar vingers aan het kopje en zette het weer neer. Ze had niet eens gemerkt dat ze het had opgepakt. ‘Heb je het nieuws gevolgd?’

‘Ja.’

‘Dan weet je dat de First National-bank in brand is gestoken.’

‘Ja.’

‘Er is een beveiligder omgekomen. Zijn vrouw en zijn twee kinderen waren er op dat moment ook, en die liggen alle drie in het ziekenhuis. De beveiligder was een politieagent die daar een bijbaan had. Aan de hand van de camerabeelden zijn twee brandstichters geïdentificeerd: Adam Pierce en Gavin Waller.’

Hij wachtte.

‘Gavin Waller is mijn zoon,’ zei ze. De woorden klonken hol. ‘Mijn zoon is een moordenaar.’

‘Dat weet ik.’

‘Ik hou van mijn zoon. Ik hou met heel mijn hart van Gavin. Als ik moest kiezen tussen mijn leven en het zijne, zou ik mezelf direct opofferen. Hij is geen slecht persoon. Hij is een jongen van zestien. Een die op zoek was naar zichzelf, maar in plaats daarvan Adam Pierce heeft gevonden. Jongeren aanbieden die Adam Pierce zo ongeveer, weet je. Hij is hun grote antiheld – de man die zijn familie de rug toekeerde om een motorbende op te zetten. Een charismatische, rebelse badboy.’ Haar stem klonk boos en bitter, maar ze kon het niet helpen. ‘Hij heeft Gavin gebruikt om iets verschrikkelijks te doen, en nu is er een politieagent dood. De vrouw en kinderen van die agent hebben ernstige brandwonden opgelopen. Gavin gaat dit niet overleven, Connor. Zelfs als mijn zoon met zijn handen in de lucht naar buiten komt, zal de politie hem neerschieten. Hij heeft een van hun collega’s vermoord.’

Connor nam een slokje van zijn koffie. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk. Ze had geen idee wat er door hem heen ging.

‘Je bent me niets verschuldigd. We hebben elkaar al twintig jaar niet gesproken – niet sinds de familie me ontferd heeft.’

Opnieuw slikte ze. Ze had geweigerd braaf met een of andere onbekende te trouwen die toevallig de juiste genen had. Ze had de baas willen zijn over haar eigen leven. En die kans hadden ze haar gegeven, door haar als oud vuil af te danken... Nee, daar moest ze maar niet aan denken. Denk aan Gavin.

‘Als ik nog andere opties zag,’ zei ze, ‘zou ik je niet lastigval-

len. Maar Tom heeft geen connecties. We hebben geen macht, geld of sterke magie. Het kan niemand iets schelen wat er met ons gebeurt. Het enige wat ik nu nog heb zijn onze jeugdherinneringen. Ik stond altijd voor je klaar als je problemen had. Help me alsjeblieft.'

'Wat wil je dat ik doe? Probeer je te voorkomen dat hij gearresteerd wordt?'

Ze hoorde een vleugje cynisme en afkeuring in zijn stem.

'Nee. Ik wil juist dat mijn zoon gearresteerd wordt. Ik wil een rechtszaak. Ik wil dat het op televisie komt, want als Gavin tien minuten in de beklagdenbank zit, zal iedereen hem zien voor wat hij is: een dwaas en verward kind. Zijn broer en zus moeten weten dat hij geen monster is. Ik ken mijn zoon. Ik weet dat hij kapot is van wat hij heeft gedaan. Ik wil niet dat hij als een beest wordt afgeknald zonder zelfs maar de kans te hebben gekregen om de nabestaanden te vertellen hoe vreselijk het hem spijt.' Haar wangen waren nat van de tranen. Het maakte niet uit. 'Alsjeblieft. Connor. Ik smeeek je om mijn zoon te redden.'

Connor nam opnieuw een slok koffie. 'De naam is Mad Rogan. Ze noemen me ook wel de Slager en de Gesel, maar Mad is mijn populairste bijnaam.'

'Ik ken je...'

'Nee, dat doe je niet. Je kende me voor de oorlog, toen ik nog een kind was. Maar zeg eens, wat ben ik nu?'

Het voelde alsof zijn blik haar verpletterde. Haar lippen trilden, en ze zei het eerste wat in haar opkwam: 'Je bent een masamoordenaar.'

Op zijn ijzige gezicht verscheen een grijns, maar er sprak geen humor uit, geen warmte; hij was net een vervaarlijk roofdier dat zijn tanden liet zien. 'De brand is alweer achtenveertig uur geleden, en je bent nu pas hier. Je moet wel erg wanhopig zijn. Heb je eerst alle andere mensen geprobeerd? Ben ik de laatste?'

'Ja,' zei ze.

Zijn ogen vonkten, felblauw en elektriserend. Ze keek in ze en

zag een glimp van de ware kracht die in hem school. Het was alsof je naar een lawine keek die op je af kwam razen en je elk moment kon opslokken. Ineens wist ze zeker dat alle verhalen over hem waar waren. Hij was krankzinnig. Een moordenaar.

‘Al was je de duivel zelf...’ fluisterde ze. ‘Geef me alsjeblieft mijn Gavin terug.’

‘Oké,’ zei hij.

Vijf minuten later liep ze met stramme benen de oprijlaan weer af. De tranen sprongen haar in de ogen. Ze probeerde ze tevergeefs te bedwingen. Het was gelukt. Ze was niet voor niets gekomen. De opluchting was overweldigend.

‘Kelly, lieverd!’ Tom sloeg zijn armen om haar heen.

‘Hij heeft ja gezegd,’ fluisterde ze met een versuft gevoel. ‘Hij heeft beloofd dat hij Gavin voor ons zal vinden.’